

бранщината на турскитѣ разпореждания не можеше да бже.

Ние можехме да се считаме, слѣдователно, свободни и честити, толкозъ повече, че руситѣ бързо напрѣдваха, че войната се приближаваше до края си, и че съ нея наедно приближаваха се до осъществяванието си и нашитѣ патриотически надежди. И ние благоденствувахме. Единъ-два пѣти само се обезпокоихме, като узнахме отъ драгоманина на американската легация, че Високата Порта пакъ повдигала за насъ въпросъ, и че казаната легация не се съгласявала да се пратимъ другадѣ, освѣнъ въ самитѣ Съединени Щати.

Додѣто да се рѣши обаче това спрѣчване, рѣши се и великиятъ въпросъ на нашето отечество. Подписа се славниятъ Санъ-Стефански договоръ, издаде се наложената отъ него пълна амнистия за всичкитѣ български политически прѣстѣпници и кждѣ края на мартъ ние получихме отъ юскюдарското окръжно управление, подъ чието вѣдомство се намираше прѣдградieto Кадж-Кьой, едно съобщение, съ което ни се явяваше, че ние бѣхме свободни вече и можехме да идемъ, дѣто искаме.

И тръгнахме ние зъ Пловдивъ, дѣто стигнахме на върхъ Врѣбница, свободни тоя пѣтъ, и неизказано-обрадвани за благодарѣнието, сторено на България, благодарѣние поразително по своето неочаквано величие. И въ най-буйнитѣ мечти на нашия затворнически животъ ние никога не мислѣхме, че ще доживѣемъ да видимъ единъ договоръ подписанъ отъ Турция да дава на България такива обширни граници, такава широка самостоятелностъ. И ние ликувахме. И причината на нашето ликуване бѣ тѣй неповторяема, щото и до днесъ още мисля, че подобна радостъ нѣма да изпълни вече български сърца.

Честито бѣ наистина нашето поколѣние. Милиони българи сж живѣли прѣди насъ. Милиони ще живѣятъ подирѣ ни. Но едва ли въ миналото е имало, едва ли въ бждѣщето ще има поколѣние, което да почувствува щастието, що е усѣтило нашето, като е видѣло учрѣждението на Екзархията, възкрѣсването на България, избавлението ни отъ сѣрбитѣ. Тѣ сж радости достатѣчни да изкупятъ всичкитѣ тегла, които прѣтеглихме, всичкитѣ разочарования, които ни бѣ писано да видимъ.

Но това безподобно щастие ни налага длѣжности къмъ